

Sygn. akt IV CSK 98/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku H. J. N.  
przy uczestnictwie Z. I.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 15 września 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.  
z dnia 31 lipca 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje adwokatowi E.K. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w B. kwotę 10 800 zł (dziesięć tysięcy osiemset) podlegającą podwyższeniu o podatek od towarów i usług (VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w B., po rozpoznaniu apelacji uczestników, zmienił częściowo postanowienie Sądu Rejonowego w B. z dnia 24 marca 2015 r. przez określenie nakładów uczestniczki z jej majątku na majątek wspólny, przyznanie jej jednostek uczestnictwa w Otwartym Funduszu Emerytalnym [...], spółdzielczego własnościowego prawa do opisanego lokalu mieszkalnego oraz wskazanych ruchomości, obniżył dopłatę zasądzoną na jej rzecz od wnioskodawcy, uchylił orzeczenie o zarządzeniu licytacyjnej sprzedaży wymienionego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego, a w pozostałej części oddalił obie apelacje.

Uczestniczka w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej połączyła z trafnością zgłoszonych zarzutów naruszenia prawa materialnego i procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Ugruntowane zostało w orzecznictwie jednolite zapatrywanie przyjmujące, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest podanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów

prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398<sup>4</sup> k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżący. Analiza jego uzasadnienia, na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia, nie usprawiedliwia oceny, iż kwestionowane orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, które współkształtowały jego treść. Przedstawione przez skarżącą argumenty nie uwzględniają niedopuszczalności kwestionowania oceny dowodów (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.) i ustaleń sądu drugiej instancji (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.) na etapie postępowania kasacyjnego. Odnosi się to zarówno do czynienia podstawą skargi kasacyjnej przepisów wprost dotyczących oceny dowodów i ustalania faktów, jak i zarzutów naruszenia prawa materialnego, które w istocie do tego prowadzą. Nie zostały przedstawione argumenty wskazujące na to, że dokonana przez Sąd Okręgowy wykładnia prawa przekroczyła granice przyznanej sądom swobody orzeczniczej, czy też doprowadziła do zastosowania nieobowiązujących przepisów.

Nie doszło do nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach niepłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnicze z urzędu w postępowaniu kasacyjnym wynika z art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (jedn. tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.) i § 4 ust. 1, 3 w związku z § 8 pkt 7 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801).

db